

תת"ע 9771/12/20 - מדינת ישראל נגד טליה סמדר אביגד פינקלשטיין

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 9771-12-20 מדינת ישראל נ' טליה סמדר אביגד פינקלשטיין
תיק חיצוני: 60119672859

בפני	כבוד השופטת שרית קריספין
מאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד שניידר
נגד	
נאשמת	טליה סמדר אביגד פינקלשטיין

פסק דין

הנאשמת זכאית מחמת הספק

כנגד הנאשמת נרשמה, ביום 6.1.21, הודעת תשלום קנס בגין נהיגה בחוסר זהירות (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961.

הנאשמת כפרה באישום המיוחס לה וטענה: "לא אחזתי שום דבר בידי. אני גרה ברחובות עובדת בתל אביב, נסעתי למעלה משעה, עמדתי בפקקים רבים שעה, כל מה שעשיתי זה השענתי את הראש אחורה, יכול להיות ששחררתי קצת את היד. הוא טען שהמראה היתה פתוחה, היא לא היתה פתוחה. לא זגזגתי ולא עשיתי כלום, נהגתי. יש טעות בכתב האישום שנהגתי ברכב שחור, אני לא נהגתי ברכב שחור, יש לי רכב לבן. אני לא מבינה מילה ממה שכתב השוטר".

מטעם המאשימה, העיד רס"ל עמית לביא, עורך הדו"ח והוגשו הדו"ח ושכתוב הנסיבות, שסומנו ת/1 וכן, סרטון ממצלמת הגוף של העד, שסומן ת/2.

מטעם ההגנה, העידה הנאשמת והוגשו סרטון, שסומן נ/1 ומסמכים רפואיים, שסומנו נ/2.

על פי גרסת המאשימה, ביום 6.1.20, בסמוך לשעה 07:29, נהגה הנאשמת ברכב בנתיב השני מימין, בכביש 1, מכיוון מזרח לכיוון מערב ובהגיעה לק"מ 2, נצפתה על ידי העד, שרכב על אופנוע משטרתי בשול ימין, כאשר היא אחזת ביד ימין מכשיר הנראה כמכשיר טיפוח, מצמידה אותה לפניה, כאשר ראשה מוטה כלפי מעלה והמראה שבסוכך השמש פתוחה.

העד הורה לנאשמת לעצור את הרכב ורשם מפיה את הדברים הבאים: "לא התאפרתי הרמתי את הראש והסתכלתי על הכביש. הכל שקר". העד ציין כי במהלך דבריה, אחזה הנאשמת פינצטה בידה.

ב-ת/2, ניתן לראות את המתואר בעמוד 6 לפרוטוקול, שורות 8-13.

העד נחקר והשיב כי הבחין בדברים שתיעד בדו"ח ללא כל הפרעה או הסתרה, אף כי נסע לימינה של הנאשמת, במרחק של נתיב ביניהם ושלל את טענת הנאשמת, כי סבר שהמראה פתוחה, רק בשל הבזקי אור ממכוניות חולפות.

העד נשאל ואישר כי על פי ת/2, טען בפני הנאשמת, כי הבחין בה עם מסקרה ביד ימין.

הנאשמת העידה להגנתה ועל פי גרסתה, נהגה במקום האמור, אך לא אחזה דבר בידה, אלא רק הטתה ראשה לאחור, בשל עומס התנועה הכבד שהיה במקום.

עוד טענה הנאשמת, כי היא מרכיבה משקפיים והורידה את הסוכך, על מנת שלא להסתנוור, אך המראה הייתה סגורה.

הנאשמת מסרה כי הציעה לעד לערוך חיפוש בתיקה והוציאה את תכולתו, לרבות קטלוגים ומוצרים השייכים לעבודתו של בעלה, כולל פינצטה.

לבסוף, טענה הנאשמת, כי אינה נוהגת להתאפר כלל או לענווד תכשיטים, בשל רגישות למתכות ומוצרים קוסמטיים, כאמור ב-נ/2, שם נקבע כי קיימת רגישות למתכות.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את הצדדים, בחנתי את הראיות, לא אוכל לקבוע במידה הנדרשת בהליך פלילי, כי הנאשמת עברה את העבירה המיוחסת לה בכתב האישום.

העד נהג בשול ימין ואילו הנאשמת, נהגה בנתיב השני מימין ובדו"ח, אין כל התייחסות מצד העד לקיומם/אי קיומם של כלי רכב בנתיב הימני, שהפריד בינו לבין רכב הנאשמת.

אציין, כי בשעת בוקר זו, אין זה סביר שלא היו כלי רכב גם בנתיב הימני והיה על העד להתייחס לכך באופן מפורש, בהקשר של שדה הראיה שלו לכיוון רכב הנאשמת ומשלא עשה כן, עולה ספק באשר ליכולתו להבחין בבירור בביצוע העבירה, על אף האמור בדו"ח.

הנאשמת עמדה על גרסתה ועדותה בבית המשפט עשתה עלי רושם אמין ביותר.

בע"פ 4004/98 ורשבסקי נגד מדינת ישראל, חזר כבוד הש' מודריק, על החלטתו בתיק קודם וקבע:

"... בוודאי שלא ניתן לומר שלעולם יש לראות את עדות השוטר כעדיפה... הוא עלול גם להטעות שלא במכוון."

על כן צריכה הערכאה הדיונית לעמוד על המשמר ולפקוח "שבע עיניים" על עדויות השוטרים, שמא נמצא בהן דבר, אפילו קטן יחסית, המעמיד בספק את הביטחון באמינותם. תהיה ההסתברות לקבלת עדות שוטר גבוהה ככל שתהיה, אין היא הסתברות מלאה והאפשרות שהשוטר טעה... לעולם קיימת".

לאור כל האמור לעיל, החלטתי לזכות את הנאשמת מחמת הספק.

מורה על ביטול הדיון.

המזכירות תשלח עותק מפסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ה' תמוז תשפ"א, 15 יוני 2021, בהעדר הצדדים.